

ΣΕΝΑΡΙΟΓΡΑΦΟΙ

Διασκευή λογοτεχνικού κειμένου: Σ. Τσίρκα (απόσπασμα) Αριάγνη

ΣΕΝΑΡΙΟ

1η σκηνή:

{Η οικογένεια κάθεται στο τραπέζι μαζί με τον ξένο (Σιμωνίδης). Το αντρόγυνο είναι η Αριάγνη (παρούσα) , η και ο Διονύσης (παρόν), τα παιδιά τους: ο Σταμάτης (παρόν), ο Μιχάλης (εμφανίζεται μετά: **ΣΚΗΝΗ 3**), η Ουρανία (εμφανίζεται μετά **ΣΚΗΝΗ 3**), η Καλλιόπη (Δεν εμφανίζεται)}

{Η Αριάγνη τοποθετεί τα πιάτα με το φαγητό στο τραπέζι το οποίο το κοσμεί ένας κίτρινος κλαδωτός μουσαμάς για τραπεζομάντιλο.}

{Στην κεφαλή του τραπεζιού κάθεται ο άνδρας της, ο Διονύσης }

Δ- Μμμ... τι μαγείρεψες, γυναίκα;

Α- Μοσχαράκι λεμονάτο, Διονύση μου. Με πράσινες ελιές!

Δ- Μυρίζει υπέροχα! Πως και έκανες κρέας δευτεριάτικα;

Α- (ψιθυρίζει) Είναι για τον άνθρωπο.

Ο Διονύσης κατσουφιάζει.

{Ο Νίκος, ο μικρότερος τρώει βιαστικά.}

Δ- Νίκο! Μην τρως τόσο γρήγορα παιδί μου!

Ν- (μπουκωμένος) Πρέπει να προλάβω το απογευματινό κουδούνι ...

{Ο ξένος παρατηρεί το σπίτι. Κοιτάει προς το παράθυρο. Ο καιρός είναι μουντός, συννεφιασμένος.}

Ξ- Το πάει για βροχή, ε ;

Δ- (κατσουφιασμένος) Μμμ ... (σκύβει μες στο πιάτο του χωρίς να δίνει σημασία)

{Η Αριάγνη απομακρύνεται από το τραπέζι και ετοιμάζει το παλιό χλιομπαλωμένο παλτό του Νίκου.}

{Ακούγεται η πόρτα , μπαίνει ο Σταμάτης. Γίνεται αντιληπτός ο ήχος της βροχής. Όλοι σταματάνε να τρώνε.}

Στ- (λαχανιασμένος) Μου φυλάξατε καθόλου φαί ή το φάγατε όλο;

{Ο Διονύσης ανοίγει τα χέρια του για να τον χαιρετήσει και κατά λάθος του πέφτει το πιρούνι }

Δ- Κάτσε, Σταμάτη. Και η κυρά μου σήμερα το ριξε στα χουβαρντλίκια.

{Η Αριάγνη χωρίς να πει κουβέντα παίρνει το πιάτο της και αδειάζει το μισό φαγητό στο πιάτο του Σταμάτη.}

{Ο Νίκος , ο μικρότερος , τελειώνει το φαγητό, ακουμπάει το πιρούνι του με δύναμη στο πιάτο και ρεύεται. Σηκώνεται και πάει να φύγει.}

Δ- Χόρτασες ;

{Ο Νίκος γνέφει.}

Α- (μπαίνει μπροστά του) Φάε το κρέας σου. Χωρίς ψωμί. Και μετά φεύγεις.

{Ο Νίκος ξανακάθεται.

Ο ξένος παρατηρεί το σπίτι.}

Ξ- Πολύ όμορφο το σπιτικό σας. Παραδοσιακό.

Δ- (χαμογελώντας) Ναι , η κυρά κάνει τα αδύνατα δυνατά και το κρατάει έτσι.

Στ- Ήσουν τραυματίας του Αλμείν , σωστά ;

Ξ- Όχι ακριβώς. Ατύχημα ήταν. Ένα ηλίθιο ατύχημα στην Κυρηναϊκή. Δεν ήμουν σε υπηρεσία, χώθηκα και 'γω κάτω από τις βόμβες ενός γερμανικού μεταγωγικού.

Στ- Φαντάζομαι παράσημο δεν πήρες ;

Ξ- Παράσημο; ούτε που μου πέρασε από το μυαλό. (στρέφεται στον Διονύση) Εσείς πήρατε τίποτα για την σφαίρα που φάγατε;

Δ- (ξαφνιασμένος) Βλέπω, στα πρόλαβε ο Μιχάλης.

Ξ- (ειρωνικά) Και είναι και πολύ περήφανος μάλιστα.

{Η Αριάγνη αφήνει έναν εμφανή αναστεναγμό.}

Στ- Η μάνα, φαίνεται, έχει άλλη γνώμη.

Δ- (κοιτώντας την γυναίκα του) Η μάνα σου έχει παράξενες γνώμες για πολλά πράγματα.

{Η Αριάγνη σιωπηλή σηκώνεται , πιάνει το χέρι του Νίκου και τον οδηγεί στην πόρτα. Του φορεί το παλιό παλτό}

Δ- (καυστικά) Ήμουν τυχερός που δεν ήμουν με τους απεργοσπάστες όταν με πυροβόλησαν. Θα είχαμε χωρίσει από τότε.

Ξ- (σκεπτικός) Μα τι σας χωρίζει ;

Δ- Η απεργία ήταν δίκια μου ιδέα.

Ξ-(δύσπιστα) Σοβαρά ;

Σ- Ένα χρόνο μετά τον προηγούμενο πόλεμο ο πατέρας δούλευε σε ένα ζαχαροπλαστείο και μπαρ που τα είχε ένας Ελβετός. Αυτός τα χρόνια του πολέμου έβγαζε πολλά , όταν όμως αποσύρθηκε ο στρατός του ήρθε να κάνει οικονομία.

Δ- Το θέμα ήταν ότι άρχισε να μας βάζει σιγά σιγά και ένα ιθαγενή από δίπλα, ξέρεις από αυτούς τους μαύρους, για βοηθό.

Ξ- Και που είναι το πρόβλημα:

Σ- Αυτοί παιδί μου είναι σκυλιά. Και πέτρες να τους δώσεις λένε ευχαριστώ.

Δ- Εγώ του το είπα καθαρά (δείχνει τον εαυτό του) Μουσιού Ζακέ, λέω, εδώ παίζεται η ζωή των παιδιών μας. Αν μέχρι το Σάββατο οι αραπάδες δεν έχουν ξεκουμπιστεί από δω μέσα, θα απεργήσουμε.

Σ- Αυτός δεν έπαιρνε από λόγια

Δ- Την Κυριακή που λες μαζευτήκαμε όλοι έξω από το κεντρικό. Γκαρσόνια, σερβιτόροι, μπάρμεν, προϊστάμενοι, όλοι. Και Έλληνες και Ιταλοί.

Σ- Το μέρος ήταν γιομάτο με αστυνομία. Τους είχε φέρει ο Ελβετός

Δ- Μέσα, μαζί με τον Ελβετό ήταν μόνο ένας Έλληνας. Κάποιος Θωμάς, ευνοούμενος του. Βγήκε και άρχισε να μου φωνάζει (μιμείται την φωνή του Θωμά) «Διονύση, σοβαρέψου, θα γίνει μακελειό» Σηκωνόμαστε λοιπόν και πάμε στο Συνδικάτο να δούμε την θα γίνει. Αυτή η κατάσταση κράτησε επί τρεις μέρες.

Δ- Εν τω μεταξύ, ο Ελβετός, ο μπαγάσας άρχιζε να πηγαίνει από καφεενία σε μπαρ και να παίρνει τους αραπάδες στην δούλεψή του. Εμείς δεν ξέραμε τι να κάνουμε οπότε λέμε, δεν ξαναπάμε στο κεντρικό; Εκεί λοιπόν που ήμασταν μαζεμένοι απ' έξω βλέπουμε τον λεγάμενο. Κι αρχίζουμε: τι προδότη τον φωνάξαμε, τι παραδόπιστο-

Στ- τι Εβραίο (συμπληρώνει ο Σταμάτης)

Δ- Τίποτα αυτός. Κάποια στιγμή, βλέπω με την άκρη του ματιού μου έναν Ιταλό ο οποίος είχε πάνω του ένα μαχαίρι. Και περπατούσε προς τους χωροφύλακες. Ε τον βλέπει και ο Θωμάς από μέσα απ' το μαγαζί, πιάνει το όπλο του Ελβετού και ορμάει έξω.

Στ- (ήδη όρθιος, ψάχνει καπνό στην τσέπη του παλτού του) Να τους πήγε... (γελώντας)

Δ- Πραγματικά. Βέβαια, εγώ του Θωμά του 'χω βαφτίσει και το μεγάλο γιο, λέω από 'μέσα μου, μπα σιγά μη ρίξει. Με το που κάνω ένα βήμα, ακούω το όπλο να γεμίζει.

Δεν θα ρίξει, λέω, το κάνει για να μας φοβερίσει. Κάνω άλλο ένα βήμα και σωριάζομαι. Ευτυχώς με πήρε ξώφαλτσα. (ακουμπάει επιδεικτικά τη μέση του)

{Ο Σταμάτης ανάβει τσιγάρο.}

Ξ- Γιατί δεν κάνατε την απεργία μαζί με τους ντόπιους μπας και καταφέρνατε τίποτα;

{Ο Διονύσης κάνει να απαντήσει μα ο Σταμάτης τον κόβει}

Στ- Να τους κάνανε τι; Αφού δεν τραβάνε (δείχνει το κεφάλι του).

Δ- Αχ, Εδώ δεν είναι Ελλάδα, ξένε. Εδώ, στο Κάιρο, αν δεν του δείξεις το μαστίγιο, ο μαύρος δεν σε σέβεται.

{Ο Σταμάτης γνέφει.

Η Αριάγνη πηγαينوέρχεται μαζεύοντας τα πιάτα.}

Ξ- Για ένα λεπτό, ρε παιδιά. (πίνει μια γερή γουλιά κρασί) Ξέρω τι έγινε με το εργατικό κίνημα σ' αυτό τον τόπο, κι ας είμαι και νεοφερμένος. Οι καπνεργάτες με τον Βαφειάδη, που κατέβηκαν μαζί με τους Ευρωπαίους και κέρδισαν την απεργία το '99 αραπάδες δεν ήταν; Το '11 οι καπνεργάτες Αλεξανδρινοί επειδή έμειναν ενωμένοι και δεν χωρίστηκαν σε ντόπιους και Ευρωπαίους δεν κέρδισαν πάλι;

{Ο Διονύσης έμεινε να τον κοιτάζει}

Στ- (αστειεύεται) Ε λογικό ήταν. Δεν είχα γεννηθεί εγώ ακόμα.

{Η Αριάγνη καθισμένη τώρα στο τραπέζι αγριοκοιτάζει τον γιό της.}

Δ- (στην Αριάγνη) Τι τον κοιτάς έτσι, γυναίκα; Καλά τα λέει το παιδί. (στον ξένο) Και εδώ που τα λέμε, ο καπνεργάτης είναι χειρωνακτική εργασία. Ενώ το γκαρσόνι πρέπει να έχει τρόπους, να ξέρει γλώσσες, να είναι περιποιημένος. Πρέπει να έχει και ωραίο πρόσωπο. Έτσι θα βγάλει το μεροκάματο.

Ξ- Και τελικά η απεργία πως τέλειωσε;

Στ- Συμβιβασμός

Δ- Ναι. Όσο ήμουν στο νοσοκομείο ήρθε κάποιος Μίστερ Μπράουν. Ήταν της αστυνομίας. Τον είχε βάλει ο Θωμάς, κατάλαβες; Για να μην του κάνω μήνυση. Ε μου είπε ότι θα τα πλήρωνε όλα ο Ελβετός. Και τα έξοδα του νοσοκομείου και τα μεροκάματα που θα έχανα. Θα τους κρατούσε τους ντόπιους στο μαγαζί αλλά εμείς θα τραβούσαμε τα ινία.

Ξ- Δηλαδή;

Στ- Δηλαδή, οι μαύροι ήταν πια υπό τις εντολές του πατέρα και των άλλων γκαρσονιών. Μπορούσαν και να τους απολύσουν και να τους προσλάβουν και φυσικά εκείνοι έπαιρναν τα μπουρμπουάρ τους.

Δ- (περήφανα) Ο Ελβετός δεν ανακατευόταν καθόλου. Ήταν δικοί μας υπηρέτες.

Ξ- (ειρωνικά) Καλός αυτός ο Μπράουν. Είναι και συνάδελφος.

Στ- Καλά, σοβαρά μιλάς; Φυσικά και είναι καλός, σπουδαίος είναι. Η λύση του μέχρι σήμερα βαστάει.

Δ- Φυσικά στα καφενεία των αραπάδων δεν ανακατευόμαστε, αλλά σιγά, έτσι κι αλλιώς κανείς φυσιολογικός δεν πατάει το πόδι του εκεί μέσα.

Στ- Μόνο κάτι αποβράσματα (συμφώνησε)

Ξ- Ούτε στο Συνδικάτο τους δέχεστε;

Δ- (πνίγεται με το κρασί του) Φυσικά και όχι. Σαν τον γιό μου, τον Μιχάλη ακούγεσαι. Λέει πως είναι ώρα να γίνει συγχώνευση. Μα όσο ζω κ' αναπνέω, τέτοιο πράμα δεν θα γίνει.

Στ- Αυτά είναι μεγαλοϊδεατισμοί και βλακείες.

{Ο Σταμάτης κάνει να ανάψει κι άλλο τσιγάρο μα η Αριάγνη τραβάει τον καπνό απότομα από μπροστά του.

Ο Διονύσης βλέποντας την ενοχλημένη συμπεριφορά της γυναίκας του λέει: }

Δ- Εσύ, γυναίκα; Τι έχεις να πεις για όλ' αυτά;

{Η Αριάγνη κοιτάει σιωπηλά τον άντρα της, έντονα, σαν να τον μαλώνει. Ύστερα σηκώνεται και απομακρύνεται. Οι άντρες συνεχίζουν την συζήτηση. }

2η ΣΚΗΝΗ

{Η Αριάγνη βρίσκεται μόνη της πιο πέρα από το τραπέζι. Έξω έχει αρχίσει πάλι η μπόρα. Οι άντρες συνεχίζουν να μιλούν. Κάθεται γονατιστή στο πάτωμα. Μπροστά της βρίσκεται μια παλιά, λεκιασμένη, τσίγκινη λεκάνη γεμάτη με μερικές παμπακερές ανθρώπινες φιγούρες, ραμμένες στο χέρι. Την κοιτά διστακτικά και ύστερα απλώνει το χέρι της και τραβάει το πρώτο παιχνίδι, λιγότερο ταλαιπωρημένο από τα άλλα δύο, ένα μικρό μπεζ ανθρωπάκι με δυο κουμπιά για μάτια που κάποιος του είχε ζωγραφίσει πάνω ένα πουκάμισο και μια γραβάτα. Ακουμπάει τη ραφή με την άκρη του δαχτύλου της και μονολογεί: }

Α- Αχ, Νίκο μου. Άραγε θα σου κόψει να πας και να χωθείς κάτω από καμιά πόρτα για να μη γίνεις μούσκεμα.(κοιτάει τις κούκλες) Αχ, παιδιά μου. Αχ, Σταμάτη μου, παιδί μου, αχ Καλλιόπη μου και Ουρανία. Αχ, κύρη τους, συ που τους τα 'μαθες αυτά.

Γιατί σκυλιά; Γιατί μαστίγιο;

Εκεί που είναι ο πόνος και ο ιδρώτας, εκεί δεν είναι και ο άνθρωπος; Γιατί τραβάτε μια γραμμή και χωρίζετε; Που θα σας καταντήσουν αυτές οι ιδέες, αυτά τα μυαλά;

Φοβάμαι.

Μακάρι να μη το δουν τα μάτια μου. Μακάρι να μη ζω.

Θα έρθει μια μέρα σίγουρα, που οι άνθρωποι θα στριμώχνονται στις προκυμαίες, βουνά γύρω τους οι βαλίτσες. Πίσω το μόνο που θα έχει μείνει θα είναι οι τάφοι, δίχως καντήλι, δίχως ένα κουβά νερό, δίχως τίποτα. Όλοι στο έλεος του Θεού.

Και θα συλλογιέστε, όλες αυτές τις γιορτές και τους μόχθους και τις εμπειρίες, όλα αυτά τα χρόνια. Και θα νομίζετε πως θα τα παίρνετε μαζί σας επειδή χώσατε όπως όπως πέντε ρούχα και ότι πολύτιμο σας είχε απομείνει μέσα σε ένα μπόγο. Και θα λέτε: αφού τα σώσαμε όλα αυτά σίγουρα σώσαμε μαζί τους τους έρωτες και τις χαρές και τα μεθύσια και όλες τις αναμνήσεις.

Μα είστε ανόητοι. Γιατί δεν σώσατε τίποτα. Μόνο κάτι άψυχα αντικείμενα που κάποια στιγμή στάθηκαν μάρτυρες. Και θα τα βάλετε κάτω από έναν άλλο ουρανό και θα δείτε ότι θα είναι αλλαγμένα, ότι δε θα μιλούν πλέον, δε θα λένε τίποτα. Γιατί θα τα ζεσταίνουν άλλα χνώτα και αρώματα, θα τα γεμίζουν άλλα χρώματα, άλλα βλέμματα και διαφορετικές φωνές.

Γι' αυτό ακούστε αυτό που σας λέω. Ακούστε το καλά.

Η ζωή είναι μοναδική ευκαιρία, δε θα έχουμε και δεύτερη. Γιατί αυτή τη μοναδική ευκαιρία θα την έχουν στιγματίσει μυρουδιές και φώτα και ηλιαχτίδες και καταιγίδες και άνθρωποι. Και άπαξ και τα χαραμίσετε, τελείωσε. Θα τα αναζητάτε μετά. Θα τριγυρίζετε σα νεκροί ανάμεσα στους ζωντανούς και θα ζητάτε ξεκούραση. Και δε θα τη βρίσκετε.

Και τα σκυλιά, που λέτε, και τα μαστίγια ούτε που θα τα θυμάστε. Θα ορκίζεστε, με το κεφάλι στο χώμα, ότι μήτε έχετε σκεφτεί κακό πράμα για άνθρωπο. Μα και το σκεφτήκατε και το είπατε. Το θυμάται ο αέρας. Το θυμούνται οι τοίχοι και οι άνθρωποι. Και αν το έχετε ξεχάσει θα το θυμίζουν και σε 'σας. Και θα μετανιώνετε. Κάθε μέρα θα μετανιώνετε.

Γι' αυτό σας παρακαλώ. Μη. Μη, όσο είναι καιρός.

{Η Αριάγνη στρέφει για άλλη μια φορά τη προσοχή της στη λεκάνη με τα παιχνίδια. Βγάζει ένα ένα τα παιχνίδια από μέσα μέχρι που μένει άδεια.}

Θα λέτε: Μάνα, δεν μπορούμε να αφήσουμε πίσω αυτή τη λεκάνη. Θα σας πω εγώ για τούτη τη λεκάνη. Την αγόρασα μισοτιμής και θέλει προσοχή στο σαπούνισμα. Εδώ μέσα έπλενα τα μωρουδιακά σας, και των πέντε. Τριάντα χρόνια. Γιατί όταν ζεις μεροδούλι, μεροφάι αυτό που στερείσαι το αξιοποιείς. Το σέβεσαι και το κουβαλάς παντού μαζί σου...

Τη θυμάστε τη λεκάνη;

Θυμάστε τότε που ήταν ως πάνω πάνω γεμάτη με το αίμα της Ουρανίας;

Γιατί εγώ δε το ξέχασα ποτέ...

ΣΚΗΝΗ 3

(Flashback)

{Είναι μια ζεστή νύχτα του Οκτώβρη στο σπίτι του Διονύση. Στη κουζίνα βρίσκεται ο Σταμάτης, μικρός εδώ, καθιστός στο πάτωμα και παίζει με μια από τις βαμβακερές φιγούρες. Η Αριάγνη, ντυμένη με τη νυχτική της και τις παντόφλες, λίγο πιο δίπλα, βηματίζει πάνω κάτω. Ξαφνικά ακούγεται η πόρτα και φουριόζος μπαίνει μέσα ο Μιχάλης. Παρατάει τη τσάντα του στην άκρη και λέει:}

Μ- Τι έγινε, μάνα;

Α (ανήσυχη) – Μιχάλη, η Ουρανία

Μ- Τι έπαθε;

Α- Γύρισε από το σχολείο και άρχισε να λέει ότι πονούσε το κεφάλι της, ότι ένιωθε ένα βάρος.

Μ- Εντάξει. Τώρα που είναι;

Α- Την έβαλα να ξαπλώσει πριν από καμιά ώρα.

Ου- (ακούγεται η φωνή της Ουρανίας από το δωμάτιο. Ύστερα μπαίνει στη κουζίνα. Το νυχτικό της είναι γεμάτο αίματα) Μαμά, κοίτα...

{Η Αριάγνη πλησιάζει την κόρη της.}

Α- Δεν είναι τίποτα. Θα είναι από το πονοκέφαλο.

Α- (παρόν, γονατισμένη στο έδαφος) Όμως το αίμα δεν σταματούσε. Τη πήγαμε στο μπάνιο, την αρχίσαμε στα μπαμπάκια και στα οινόπνευμα.

{Η Ουρανία σκύβει πάνω από τη λεκάνη, η Αριάγνη τη κρατάει, ο Μιχάλης στέκεται από πίσω τους.}

Α- Σκύψε μέσα, παιδί μου.

Μ- (ξεφυσώντας) Μάνα, η βάρδια του πατέρα δεν τελείωσε ακόμα. Θα πάρω τηλέφωνο να του πω να φέρει μαζί του το γιατρό.

{Ο Μιχάλης φεύγει.}

Α- (παρόν) Εκεί όπως στεκόμουν κρατώντας το κούτελό της άρχισα να προσεύχομαι

A- Παναγία μου, σε παρακαλώ. Όχι το παιδί μου. Είναι αθώα, είναι καλή μαθήτρια, η αδυναμία του πατέρα της.

A- (παρόν) Αλλά η Ουρανία μου δεν καλυτέρευε. Χλόμιαζε, γινόταν όμοια με πανί. Τα χέρια της πάγωναν. Ίσα ίσα στεκόταν στα πόδια της.

{Ο Μιχάλης μπαίνει ξαφνικά μέσα.}

M- Μάνα, ο πατέρας, μου είπαν, δε πάτησε καθόλου στη δουλειά σήμερα.

A- Ανάθεμα. Ανάθεμα σε αυτόν που έβγαζε τις τράπουλες.

M- Τι να κάνω;

A- (παρόν) Δεν ήξερα τι να του απαντήσω. Η λεκάνη ήταν σχεδόν γεμάτη. Τη κοίταξα και σκεφτόμουν: δε γίνεται, δε γίνεται όλο αυτό το αίμα να είναι του παιδιού μου.

A- (φωνάζει) Χριστιανοί, το χάνω το παιδί μου.

{Ανοίγει ξαφνικά η πόρτα και μπαίνει μέσα άλλος ένας άντρας, ξυπόλητος, γεροδεμένος Αιγύπτιος, ο Γιούνες. Βλέπει την Αριάγνη και αναφωνεί:}

Γ- Τι συμβαίνει; Γιατί φωνάζετε;

A- Γιούνες, σώσε το παιδί μου. Σβήνει μέσα από τα χέρια μου.

Ο Γιούνες βοηθάει την Ουρανία να ανασηκωθεί και τη παίρνει από τα χέρια με τη βοήθεια της Αριάγνης. Ο Μιχάλης αρπάζει το παλτό της και το βάζει γύρω από τους ώμους της. Φεύγουν από τη σκηνή.

A- (παρόν, μόνη, γονατιστή στο πάτωμα) Τρέχαμε σαν τους τρελούς. Από σοκάκι σε σοκάκι, από μπουστάνι σε μπουστάνι. Δε τον προλαβαίναμε τον Γιούνες. Κάποια στιγμή τον χάσαμε. Ο Μιχάλης ρώτησε έναν Σαμλή, περαστικό και είπε ότι τους είδε να στρίβουν αριστερά στη Νταουίν. Κατάλαβα τότε. Τη πήγαινε στο φαρμακείο.

Το φαρμακείο

{Στη σκηνή βρίσκεται η Ουρανία ξαπλωμένη πάνω σε ένα κρεβάτι, αναίσθητη. Η Αριάγνη από πάνω της και ο Μιχάλης από δίπλα. Μιλούν και οι δύο μαζί ταυτόχρονα στο φαρμακοποιό. Εκείνος προσπαθεί να επιβάλει τη τάξη.}

Φ- Ψυχραιμία, κυρία μου. Έρχεται ο γιατρός. Ευτυχώς μένει ακριβώς από πάνω μας. Πήγε να τον φωνάξει το θηρίο σας. Μα καλά που τον βρήκατε δαύτον; Κοιτάξτε πως την έκανε, φρεσκοβαμμένη πόρτα. (δείχνει προς τη πόρτα). Αφού τον είδα που κοπανούσε και του είπα πως έρχομαι, ήταν ανάγκη να τη σπάσει; Ποιος θα πληρώσει τώρα τη ζημιά;

{Ακούγονται φωνές. Από τη πόρτα μπαίνει ο Γιούνες κρατώντας από το σβέρκο το γιατρό ο οποίος φορούσε ακόμα τις πυτζάμες του.}

Γ- Σιγά άνθρωπέ μου!

Α- Γιούνες. Κατέβασε τα χέρια σου από τον άνθρωπο. Δε ντρέπεσαι;

Γ- Κυρά, περίμενε πρώτα να τη δει, να τη κάνει καλά και ύστερα με δέρνεις.

Α- (παρόν, απευθύνεται πλέον στο κοινό) Έτσι τη σώσαμε την Ουρανία μου. Μας γύρισε πίσω ο Γιούνες με το αυτοκίνητο. Βάλαμε όλα τα παιδιά στο κρεβάτι και αποκοιμήθηκαν. Στάθηκα μπροστά από αυτή τη λεκάνη και τη κοίταξα. Σκέφτηκα: θεέ μου, το αίμα του παιδιού μου. Πως θα το χύσω στο νεροχύτη;

{Ο Γιούνες, η μικρή Ουρανία, ο γιατρός, ο φαρμακοποιός, ο Μιχάλης στέκονται όλοι δίπλα στην Αριάγνη που είναι γονατιστή στο πάτωμα και απευθύνονται και αυτοί στο κοινό}

Μ- Μα, και αυτό έκανε, και το σπίτι συγύρισε και όταν έφτασε ο Διονύσης έμοιαζε σα να μην είχε συμβεί τίποτα.

Ου- Ο ξυπόλητος, το γουμάρι που λες, του είπε, έσωσε απόψε το παιδί μας. Και του είπε τι συνέβη

Φ- Και ξέρετε τι της απάντησε;

Γ- Και άφησες αυτόν το βρωμιάρη να απλώσει τα χέρια του πάνω στο παιδί μας;

Α- Τη λεκάνη και τις εικόνες που κρέμονται στους τοίχους μπορείτε να τα πάρετε. Ακόμα και εκείνο το μπασούλο και το τραπέζι. Μα τη νύχτα μέσα στη ζέστη

Μ- Το φως της ασετιλίνης

Ου- Τους δρόμους και τα σπασμένα τζάμια

Φ- Τις μεγάλες λάμπες του φαρμακείου

Γ- το λαχάνιασμα του Γιούνες και το χαμόγελο του γιατρού

Α- Όλα αυτά θα μείνουν πίσω. Δε κλείνονται σε βαλίτσες.

(Όλοι μαζί)

- Και δίχως αυτά τι παίρνετε μαζί σας; Τίποτα!

ΤΕΛΟΣ

(Ελένη Κουλούρη, Πολίνα Παυλίδου, Μαριθένια Τερεζάκη)